

Vzgoja kadrov

Vedno bolj se poudarja strokovnost in izobrazba industrijskega delavca. Zakaj? Stremeti moramo za napredkom, da ne zaostanemo z delom in našimi proizvodi z istimi sorodnih obratov, s čimer je v zvezi povečanje produkcije in izboljšanje kvalitete. Produkcija in kvaliteta sta odvisni od pravilne izbire strojev in njih vzdrževanja. To pa zahteva intenzivnejše zanimanje posameznika za izpopolnitev strokovnosti oziroma pravičnega dela na stroju. Ker se stroji izpopolnjujejo v smislu napredka tehnike, morata tudi mojster in delavec korakati s časom.

Naše podjetje vzdržuje že leto dni industrijsko šolo, ki skrbi za strokovno vzgojo mladih ljudi, ki pridejo iz osnovne šole ali gimnazije v tovarno.

Razlika med opravili izven tovarni in tovarniškimi delom je velika. Vsakdo se prilagodi novim okolnostim po svojih sposobnostih. Zmožnost ali dojemljivost človeka za neko opravilo sta različni. Tudi razpoloženje in veselje do kakega opravila sta različna. Vse človekove lastnosti se morajo počasi združiti, da postane individualcec dober strokovni delavec. — Doba, katero preživi posameznik pred vstopom v

tovarno, mu ne nudi najosnovnejših pogojev za delo pri stroju. Novinec se čudi vsakemu mehanizmu posebej in tovarna pomeni zanj nov svet. Večina novicev dvomi v samega sebe, da bo kdaj koli obvladal hitrost in spretnost upravljanja posameznih strojev. In vendar se privadi tudi temu ter se vključi v nepretrgano verigo ljudi, pričete pri njem in končane pri tehničnem vodji, v kateri vsak po svoje skrbi za nemoten potek dela.

Posrednik za izpopolnjevanje strokovnega dela v tovarni je industrijska šola. S tečaji ene ali druge vrste seznanja šola posameznika s skrivnostmi mehanizacije, z upravljanjem strojev, z materialom in podobnim. V kapitalistični ureditvi družbe privatnik ne plačuje šolanja svojih delavcev. V kapitalizmu je delavec živ stroj, katerega je mogoče upravljati, če nič ne ve in nič ne zna.

Naša družbena ureditev pa zahteva, da bo vsak posameznik mojster svojega dela; to bo dosegel samo z nenehnim izobraževanjem samega sebe. Svetovna tehnika dosega zavirljive uspehe in če nočemo zaostati, moramo hiteti in se učiti.

Korbar

Obisk v „Iskri“

Na željo ukaželjnih električarjev smo priredili 17. junija popoldne ekskurzijo v Tovarno za fino mehaniko in elektrotehniko »Iskra« v Kranju.

Ker je bila naša skupina malo prešibka, avtobus pa ne bi bil polno zaseden, smo povabili še nekaj ključavničarjev.

Nekako ob pol petih smo se znašli pred vratarjem, ki nam je s pritiskom na gumb kar iz vratarnice odprl težka železna vrata. Brž smo se pomenili, kako in kaj, in vratar je poklical prijaznega dežurnega inženirja, ki nas je potem vodil po tovarni.

Začelo se je v tovarniški kino dvorani, kjer so nam predvajali film, izdelan nalašč za take prilike.

V filmu smo se seznanili s procesom proizvodnje od prvega izdelka ali prototipa, kakor ga imenujemo, preko izdelave načrtov za serijsko proizvodnjo in končno serijske proizvodnje same, z vsemi vmesnimi kontrolami do montaže s ponovnim pregledom in preizkusi.

Po ogledu filma smo pa odšli po istem vrstnem redu kakor v filmu skozi obrat. Žal niso obratovali vsi oddelki, vendar smo dodobra napasli našo radovednost. Najbolj so nam bili všeč avtomati za izdelovanje vijakov, ki delajo popolnoma avtomatično vijake, pri čemer ne pozabijo niti zareze za izvijač. Delavcu je treba samo vložiti novo palico materiala, ko je prejšnja pošla. Na obdelovalnih strojih dela mnogo žensk, saj je delo lahko in čisto. Seveda pa nas niso vsi stroji enako zanimali. Naš Matevž si je najbolj natančno ogledoval rezkalne stroje in jih kar

ni mogel prehvaliti. Binca so bolj zanimale težke štanice in pa livarna za aluminij. Ta livarna izdeluje posebno lepe in gladke odlitke na ta način, da žarečo kovino najprej vlije v kalup, potem pa stisne v posebni stiskalnici, tako da tekoči aluminij dobro izpolni vse kotičke v modelu. Na ta način izdelujejo n. pr. ohišja za ročne električne vrtalne stroje.

Podjetni livarji so napravili tudi poizkus na »jarskih modelih«, ki se je v dveh primerih kar dobro obnesel, seveda na škodo lastnikov teh modelov. No pa kaj bi... vprašajte rajši tovariša Draga in Janeza iz ključavničarske delavnice.

Tovariš Janez je bil zelo razjarjen, vendar pa se je potolažil v strojnem oddelku orodjarne, ko si je ogledoval mikroskop v lično dekorirani omarici, pa tudi previdnejši je postal, saj je celo pri dekletih, ki so navijala tuljave, spraševal, če ni nevarno. Dekleta v navijalnici so zelo spretna. Deklica, katere delo je bilo najbolj zanimivo, je trdila, da navije kotvico za vrtalni stroj v 10 minutah. Naš Božo ji je povedal, da potrebuje za to delo štiri ure. Da, stroj je le stroj.

Veliko pozornost nas vseh je vzbujal bakelitni oddelek s svojimi velikimi stiskalnici, od katerih imajo nekatere pritisk 800 ton.

Med našim obiskom so stiskali ravno telefonske slušalke, kar je še posebno zanimivo, ker nastavijo v kalup prej vse potrebne kovinske dele, n. pr. matice. Ko je kalup pripravljen, strese delavec merico bakelitnega prahu (ki je zmes lesne moke in fenolne smole), pritisne na gumb, da se stiskalnica zapre in

pusti nekaj minut stisnjeno, kalup se medtem ogreva z električnim tokom, potem odpre stiskalnico in vzame iz nje gotovo, gladko telefonsko slušalko. Na tak način stiskajo tudi okrove za električne merilne instrumente, razne gumbe itd.

Največja zanimivost v tovarni pa je tekoči trak za montažo električnih števcov. Trak sicer ni deloval, ker dela montaža samo v eni smeri, vendar pa nam je prijazen inženir delo na njem zelo dobro opisal. Pristavil je še, da je hitrost traku tolikšna, da povprečna delavka z lahkoto sledi; tam kjer pa ene delovne operacije ne more opraviti ena sama delavka,

pa namestijo dve. Na željo vseh delavk na traku pa lahko hitrost traku tudi povečajo, kar omogoča seveda preseganje norme in s tem boljši zaslužek.

Za zaključek naj omenim še nekaj izdelkov tovarne »Iskra«: avtomatske telefonske centrale, telefonske aparate, električne merilne instrumente vseh vrst do najpreciznejših laboratorijskih, električne vrtalne stroje itd. itd., da o kino projektorjih sploh ne govorim.

Takih ekskurzij si še želimo in se kolektivu »Iskra«, ki nam je ta obisk omogočil, in prijaznemu vodniku najlepše zahvaljujemo.

IS

Po Franciji in Nemčiji

(Nadaljevanje in konec, piše O. Lipovšek)

Podnevi sem obiskal Louvre in še nekatere znamenitosti in seveda nekaj časa hodil tudi po ulicah tega velemesta. Največje trgovske hiše so verjetno na Boulevardu Hausmann, vendar se je težko odločiti, če to drži. Tudi okolica opere je trgovsko zelo pestrá in še mnoge druge ceste in ulice tudi. V Parizu srečate vse, kar želite: ljudi vseh barv in oblečene v vse noše sveta. Pariz je mesto, ki slavi po tem, da je v svojem življenju edinstveno. Pariz je vedno poln življenja in poln sanj. Pariz je gostoljuben in poln umetniških stvaritev. Ponoči je mesto lučk, elegance in zabavišč.

Videti Pariz se pravi, biti enkrat v njem; poznati Pariz se pravi, živeti v njem in z njim.

Milijoni tujcev obiščejo letno Pariz in se vzpenjajo na Eiffelov stolp, v cerkve in muzeje, drenjajo za vstopnice pred blagajnami nočnih zabavišč. Takšen je Pariz.

V Parizu te gangsterji oropajo ali celo ubijejo, ne da bi zato zastal tempo življenja v mestu za sam trenutek. Lahko pa doživiš v njem tudi najlepše ure svojega življenja, pa tudi tedaj ne bo nihče delil veselja s teboj, ker so vse te in podobne epizode samo delček neskončnega veselja, ki mu pravimo življenje.

Tako sem 24. januarja na vrat na nos zapustil Pariz in Francijo, ker so po zvočnikih pozivali potnike, naj uporabijo za potovanje v Švico kot izhodno točko vzhodni kolodvor in potujejo preko Chalen sur Marne, ker je proga z Lyonskega kolodvora poplavljená. Tako sem se vozil zopet po poplavljeni pokrajini, po kateri se je razlila Marna.

Po deseturni vožnji z ekspresom sem prispel v Balle ali Basel, kakor želite. Carinske in osebne formalnosti so bile tako hitro gotove, da se o njih ne spleča govoriti.

Prva neumnost, ki sem jo napravil v Švici, je bila, da sem menjal preostale francoske franke v švicarske franke. Za hrano nisem porabil dosti denarja, ogledal sem si le nekoliko mesto Basel, katerega pa ne poznam več toliko, da lahko rečem, da sem ga videl. Življenje v Baselu je drugačno kakor v Parizu, saj preneha vsako življenje v njem okoli desete ure zvečer. Tudi nočnih zabavišč ne najdete zlepa. Pijanci so pa v Švici prava muzejska redkost. Sicer je Švica čista in predvsem pokrajinsko nadvse lepa dežela.

Švicarji se trudijo in seveda tudi dosežejo, da napravijo tujcu obisk v njihovi deželi, kar se da udoben. To uslugo znajo temu primerno zaračunati

ter sem to lahko samo videl in ne v taki meri doživel. Pot sem nadaljeval do Zürichá, kjer sem zopet izstopil za nekaj ur, tako da sem videl tudi to lepo mesto, na katero so Švicarji še posebno ponosni. Mesto leži ob istoimenskem jezeru in je prava paša za oči predvsem ponoči, ko se tisoče lučk blešči v gladini jezera. Moja pozornost so vzbudila imena züriških ulic in cest, od katerih mnoga nosijo imena, vzeta iz vojaškega življenja, čeprav je Švica tisti del Evrope, ki je že dvakrat prevedrila vojno viхро kot nevtralna država.

V nadaljevanju svoje povratne vožnje sem se vozil preko St. Gallen-a do Buchs-a in tam prekoračil švicarsko-avstrijsko mejo. Tudi tu so bile obmejne formalnosti tako hitro mimo, da o tem nimam kaj pisati. Vožnja po Tirolski skozi Innsbruck do Schwarzaha je bila prekrasna in je bila to doslej edina pokrajina, ki je bila zasnežena ter morda prav zaradi tega še tolikanj lepša. Kakor veste, sem bil na potovanju v zimskih mesecih, vendar snega ni bilo nikjer. Ure so minevale in kilometri so se nizali v desetine in stotine. Vse bolj se je bližala domovina, vse bližje je prišel čas, ko bom zopet stopil z našim denarjem v roki v trafiko in trgovino. Lepa je tujina in predvsem zanimiva. Sedaj je vedno bolj za menoј, čeprav sem še v tuji deželi.

Mejne formalnosti v Rožu (Rosenbachu) so minile tako, da se jih sploh ne spominjam več. Potem Jenice.

Tu je kontrola razmeroma najstrožja, čeprav taktana. O nevljudnosti naših obmejnih organov ni govora, vendar je pregled napram enakim na drugih evropskih mejah pretirano strog.

Nekaj minut po 22. uri smo prispeli z našim vlakom v Ljubljano. Vesel in zadovoljen sem zapustil vlak ter prespal noč v Turist hotelu ter prihodnji dan nadaljeval in zaključil potovanje v Jaršah.

Nedvomno sem mnogo videl. Koristilo je to potovanje meni osebno in upam, da bom nekatere teh koristi znal uporabiti tudi pri vsakdanjem delu v podjetju in tako utemeljil to potovanje napram kolektivu. Mnogo koristnega se vidi na takem poučnem potovanju, zato naj naš upravni odbor pošlje tudi v bodoče naše ljudi na prakso ali podobne ogledе v inozemstvo z namenom, da le-ti kasneje pridobljeno znanje praktično izkoristijo doma. Prepričan sem, da se za to izdane devize dvakrat vrnejo.

Pokrajinski zlet „Partizana“ v Kopru

Naši mladinci in mladinke, pionirji in pionirke so se že precej časa učili prostih vaj in se pripravljali za letošnje največje prireditve »Partizana« v Sloveniji, za pokrajinski zlet v Kopru. Društvo je prijavilo za udeležbo 65 svojih pripadnikov in to tako, da so bili vsi telovadeči oddelki enakomerno zastopani. Z nemalo truda s strani vodnikov so se vsi oddelki naučili zletnih vaj. Ko so bile opravljene tudi vse

formalnosti glede prijav, hrane itd. je končno le napočil 11. junij, dan odhoda v Koper. Zadnja ovira, ki smo jo imeli še pred odhodom, je bil drugi avtomobil za prevoz. Končno smo le dobili kamion, ki pa je bil deloma že zaseden od članov domžalskega »Partizana«. Vreme je bilo v soboto 11. junija slabo in je že v Jaršah ob odhodu precej deževalo. Vse pionirje obeh spolov smo namestili v avtobus, medtem ko so

mladinke in mladinci imeli bolj neprijetno vožnjo na kamionu. Do Kopra smo prišli brez posebnih težav razen krepkega naliva v Črnem Kalu. Že pred Koprrom so nas ustavili in nam razdelili bloke za hrano in nam dali navodila glede prenočišča in zletnih prirediteljev. Naše društvo je dobilo prenočišče in hrano v Bertokih, nekaj kilometrov pred Koprrom. Prenočišča niso bila preveč »komfortna«. V dvorani Zadrúžnega doma je bila na razpolago slama kot ležišče za ženske oddelke našega društva, medtem ko so fantje prenočevali v vojaških barakah nekaj minut dalje od Zadrúžnega doma. Vso soboto je nagajal dež, ki je padal v večjih in manjših presledkih vse do noči in onemogočil vse redne skušnje na telovadišču in tudi ostale za soboto napovedane prireditve v Kopru.

Od vseh strani so prihajali kamioni in avtobusi s pripadniki »Partizana«, tako da je na mestu, koder je bilo parkiranje, stala cela množica vsakovrstnih vozil, pretežno kamionov. Koper sam je bil že v slavnostnem razpoloženju, vse je bilo v zastavah in že po poti so slavoloki pozdravljali udeležence zleta. V pristanišču je bilo zasidranih kakih deset enot naše vojne mornarice. Promet v mestu je naraščal od ure do ure. Več ali manj slabe volje so se udeleženci odpravljali v soboto zvečer spat, ker vreme ni kazalo, da bi se kmalu izboljšalo — vendar je vsak zase na tihem upal, da bo nedelja lepša in da ne bo zastoj ves trud za zlet, predvsem pa napor prirediteljev.

Vsa slaba volja pa je bila na mah v kraju, ko smo se v nedeljo zjutraj prebudili in je nad nami sijalo sonce, nebo pa je bilo vedro in jasno. Vse težave prejšnjega dne so bile takoj pozabljene in vsi so hiteli, da se pripravijo za generalno skušnjo na telovadišču in po tej za slavnostno povorko. V Kopru je nastalo pravo mravljišče, množice pripadnikov »Partizana« iz skoraj pol Slovenije so hitele na svoja mesta. Vse je bilo v telovadnih krojih in so se po ulicah prelivala rdeča, modra in bela barva. Čas je hitel in mladina je pordečila in porjavela pod toplimi sončnimi žarki. Hitro se je bližal čas povorke in pred telovadiščem so se zbirali in urejevali posamezni oddelki in kolone. Godbe na pihala so zaigrale koračnico in povorka je krenila po koprskih ulicah. Na čelu posameznih oddelkov so korakali starejši preizkušeni telovadci in med njimi že marsikak sivolas. Vsi oddelki so bili številno zastopani, predvsem pionirski in mladinski, pa tudi članovi in članice je bilo lepo število. V povorki sta sodelovala tudi oddelek JLA in oddelek vojne mornarice. Po povorki je bilo na Trgu revolucije, ki predstavlja center mesta, slavnostno zborovanje, na katerem je govoril pokrovitelj zleta,

predsednik Izvršnega sveta Ljudske skupščine LRS tov. Boris Kraigher.

Do kosila je bilo še nekaj časa in vsak ga je izkoristil po svoje, nekateri so šli hitro na kopanje, drugi so si hladili žejo s sladoledom, tretji so si ogledovali znamenitosti Kopra itd. Časa je bilo žal malo na razpolago, treba je bilo iti še h kosilu in nato na zborna mesto, da se pravočasno izvedejo vse priprave za popoldanski nastop.

Začetek telovadnega nastopa je bil predviden za tretjo uro popoldne, toda množice gledalcev so bile že od dveh naprej na mestu. Po pripravah sodeč in po velikem številu rediteljev in organov javne varnosti, je bilo pričakovati še novih in to visokih gostov. Ob pol treh je bil stadion že zaseden in vsa množica je nestrpno pričakovala, kdaj bodo gostje prišli. Po vsem zletišču je šla vest, da prideta Tito in U Nu, predsednik burmanske vlade, ki se je tiste dni mudil v Jugoslaviji na prijateljskem obisku.

Minute so minevale in vsi oddelki so bili na posebnem prostoru poleg stadiona pripravljani za nastop. Kakih 25 minut čez tretjo uro so se pričakovani gostje pojavili pri vhodu v stadion. Predsednik U Nu se je v spremstvu tov. Rankovića in ostalih predstavnikov obeh držav ob pozdravljanju množice podal na slavnostno tribuno, godba je zaigrala in posamezni oddelki so prikorakali na telovadišče, da pozdravijo visokega gotsa. Žal ni bil navzoč tudi predsednik republike tovariš Tito, ki so ga vsi tako nestrpno pričakovali.

Težko je popisati ves nastop, vsak navzoči pa je lahko ugotovil, da je bil nastop lep, dobro izveden in da je bilo nastopajočih telovadcev ogromno. Pionirji in prav tako pionirke, mladinci s člani in mladinke s članicami so vsak zase napolnili stadion. Lepih prizorov ni manjkalo in vredno bi bilo posneti ves nastop v barvni film in ga posredovati še vsem onim, ki niso bili v Kopru. Poleg skladno izvedenih vaj vseh oddelkov in nastopa čete JLA s puškami je bila najlepša živa igra barv na telovadišču. Pionirke, ki so na konec vaje z rutičami vseh barv pričele mahati v pozdrav, so napravile na gledalce nepozaben vtis. Ko se je preko 2000 deklic naenkrat usulo pred tribuno in nato k izhodu, je lahko vsak ugotovil, da ni izgubljen čas, skrbeti za telesno vzgojo in s tem za zdravje, moč in vzdržnost državljanov in naroda. Zlet v Kopru je uspel! Organizacija je bila zelo dobra, pogrešali smo samo garderobe ob stadionu, koder bi se telovadci lahko preoblačili.

Po končanem nastopu smo se počasi odpravili proti domu polni lepih vtisov in volje za nadaljnje delo.

c. c.

Zakaj ni bilo atletskega troboja Kamnik : Mengeš : Jarše?

Meseca oktobra preteklega leta so atletske sekcije TVD Mengeš, TVD Partizan Jarše in SSD Kamnik na pobudo Jaršanov izvedli v Jaršah atletske troboj.

Ideja pozitivne atletskega delovanja v imenovanih društvih in krajih naj bi se izvajala nadalje izmenoma v vseh treh krajih.

V letošnjem letu bi moralo biti to tekmovanje v nedeljo 26. junija v Kamniku, za kar je bilo celo vrsto pogajanj in sporazumevanj tako organizacijskih vprašanj kakor vseh ostalih problemov.

Na žalost tega tekmovanja ni bilo vkljub temu, da so se člani posameznih ekip na tekmovanje kar najresneje pripravljali. Tokratni organizator tekmovanja je povabil v sodniški zbor imenoma celo zveznega sodnika inž. Magušarja, vendar se je za pripravljenost pismo zahvalil, češ da tekmovanja ne bo po krivdi Jaršanov, ker v njihovih vrstah nastopa Belšak, član Odreda in Kapla, član istega društva.

Vsa ta izvajanja v polni meri drži. Tov. Bručan, načelnik atletske sekcije Kamnik pa ni omenil, da sta omenjena tekmovalca registrirana člana TVD Partizan Jarše in imata kot taka pravico nastopati na

tekmovanjih tega društva, kar ni v nasprotju s pravili statuta TVD Partizan Jugoslavije in bi prav zaradi tega to lahko vedeli tudi v Kamniku. Istočasno je tov. Bručan v svojem dopisu Atletski zvezi Slovenije zamolčal, da je tudi on okrepil svoje moštvo s tovarišem Tonetom Cerarjem in tov. Boštjanom. Sicer imenovana tekmovalca ne nastopata pri Odredu ali Ljubljani, vsekakor pa so njihovi rezultati v metu kopja kakor tudi v teku na 800 in 1500 m primerno dobri in daleč nadkriljujejo podeželsko povprečnost. In nazadnje je tov. Bručan zamolčal tudi predlog tekmovalca iz Jarš, da naj se vrši tekmovanje v istih disciplinah kakor prvo tekmovanje oktobra lansko leto v Jaršah in z istimi tekmovalci. Zakaj tov. Bručan tega predloga ni sprejel? Morda bo našel nekoliko časa in nato odgovoril brez pripombe, da za neizvedbo tekmovanja ne nosijo krivde tekmovalci iz Kamnika, temveč Jaršani. Tekmovalci iz Kamnika resnično niso krivi, ker so bili pripravljani tekmovati, toda zadnje besede je pregovoril tov. Bručan in ta se je glasila ne.

TVD Partizan Jarše je vložil precej truda in dela v dograditev atletskega igrišča v Jaršah in bo na tem igrišču nastopal z drugimi moštvii. Zgodilo se bo, da

bodo Jaršani zapuščali igrišče poraženi, morda bodo vmes tudi dnevi, da bodo krepko zmagali, kot so na primer lansko leto proti Kamniku v kljub temu, da za Jaršani nista nastopila Belšak in Kapla.

Končno ni samo tekmovanje težko, ampak je treba za tekmovanje precej predpriprav, ki zahtevajo od

organizatorjev dosti dela in potov. Prav zaradi tega je stališče tov. Bručana toliko manj razumljivo.

Z veseljem se bomo pomerili z vsakim moštvo, ne zahtevajoč pri tem zagotovilo zmage. Vabimo zato vsa neligaška društva, da navežejo z nami stik ter bomo tekmovali v Jaršah ali v gosteh.

Odlomek iz pravil o socialni zaščiti

Povsem na novo so urejene dajatve ob smrti zavarovanca. Prej smo poznali samo pogrebno, sedaj pa Zakon pozna dve dajatvi, pogrebno in posmrtno. Posmrtnina se izplača ob smrti zavarovanca družinskim članom, ki jih je zavarovanec do svoje smrti preživel, in sicer v višini polnega enomesečnega nadomestila plače. Pogrebna pa je namenjena za povračilo pogrebnih stroškov in se plača zavarovančevi družini oziroma zavarovancu v pavšalnem znesku, ki ga za svoje področje določi Skupščina okr. zavoda za soc. zavarovanje. Če je pogreb preskrbela kaka tretja oseba, ustanova ali zavod se povrnejo dejanski stroški, vendar največ do višine pavšalnega zneska. Na zadnji skupščini Zavoda za mesto in okraj so bili sprejeti sledeči pavšalni zneski:

za pogreb, opravljen v Ljubljani:

1. za otroke do 6 mesecev starosti 5000 din,
2. za otroke od 6 mesecev do 14 let 8000 din,
3. za osebe nad 14 let 15000 din.

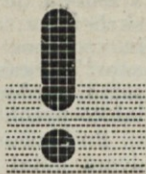
za pogreb, opravljen na področju Ljubljana-okolica:

1. za otroke do 6 mesecev starosti 3500 din,
2. za otroke od 6 mesecev do 14 let starosti 6000 din,
3. za osebe nad 14 let 10000 din.

Za pogrebe na področju drugih okrajnih zavodov za soc. zavarovanje pa se priznava pogrebna in v znesku, ki je določen za področje dotičnega zavoda, toda ne v nižjem znesku kot je določena pogrebna za pogreb na področju Ljubljana-okolica. Če je prepeljan mrlič iz Ljubljane v okolico ali v obratni smeri, se izplača vedno pogrebna, ki je določena za področje mesta Ljubljane.

Pravico do zdravstvenega varstva uveljavljajo zavarovanci in njihovi družinski člani pri zdravstvenem zavodu in zdravnikih javne zdravstvene službe. Zavarovanec ima zoper izvid odnosno presojo zdravnika možnost pritožbe, in sicer takoj pri zdravniku ali pa v 24 urah usno ali pisмено pri pristojni zdravniški komisiji v Ljubljani. Če se pritoži usno, ga bo zdravniška komisija takoj pregledala, v drugem primeru pa ga mora klicati na pregled najpozneje v dveh dneh. Zavarovanca lahko pošlje na pregled k svoji zdravstveni komisiji tudi Zavod za soc. zavarovanje. Če zavarovana oseba ni zadovoljna z odločbo zdravstvene komisije, se lahko v 3 dneh po prejemu pritoži na višjo zdrav. komisijo. Pritožba se lahko vloži usno pri komisiji ali pa pisмено najkasneje v 3 dneh. Odločba višje zdravstvene komisije je dokončna in zoper njo ni mogoča pritožba.

Se nadaljuje

Tolažba

»Slišal sem, da so vam danes ponoči izropali trgovino. Imate veliko škodo?»

»Da, ampak lahko bi bilo še hujše, če bi vlomili en dan prej. Ravno smo znižali cene za 20 odstotkov.«

Zakaj

Sinek: »Mami, zakaj pa očka nima nič las?«

Mama: »Ker je moral toliko misliti, srček.«

Sinek: »In zakaj jih imaš ti toliko, mami?«

Normalno življenje

Zdravnik: »Ali ste živeli doslej normalno življenje?«

Bolnik: »Da.«

Zdravnik: »Potem morate za nekaj časa opustiti kajenje, pijače in ženske, če hočete ozdraveti.«

Zanimivo

Francelj drvi po cesti pa ga sreča Jaka.

Jaka: »Kam drviš?«

Francelj: »V cirkus. Tam jaha na konju golo deklé!«

Jaka: »Grem s teboj. Že najmanj leto dni nisem videl konja!«

Srečali so ga

»Ali že veš, da ima Tone polomljena rebra in leži v bolnišnici?«

»Nemogoče. Še včeraj sem ga srečal. Šel je s prav fletno deklico.«

»Saj to je tisto. Srečala ga je tudi njegova žena.«

Sodobna

A: »Kakšno pa je tvoje mnenje?«

B: »To je pa odvisno od tega, s kom govorim!«

Služkinja: »Ja, gospod profesor, vi pa zalivate rože s kanglico brez dna!«

Profesor: »Nič hudega, punčka, nič hudega, saj so rožce iz papirjal!«

KINO SPORED

15.—14. avg.: »Pogumen kot Lessi«, ameriški barvni film

17.—18. avg.: »Z vragom so trije«, ameriški film

20.—21. avg.: »Sužnji«, francoski film

25.—25. avg.: »River Stritt 99«, ameriški film

27.—28. avg.: »Poslednji most«, jugoslovansko-nemški film

31. avg. in 1. sept.: »V vrtincu greha«, italijanski film

3.—5. sept.: »Fanfare ljubezni«, nemški film

7.—8. sept.: »Doktor v hiši«, angleški barvni film

10.—11. sept.: »Grof Monte Cristo«, I. del, italijansko-francoski barvni film

15.—15. sept.: »Tihotapci«, angleški film

16.—18. sept.: »Grof Monte Cristo«, II. del.

Uprava kina INDUPLATI

Izdaja v 600 izvodih kolektiv tovarne »Induplati«
Odgovorni urednik: Lipovšek Otmar
Natisnila Triglavsko tiskarna v Ljubljani